

MRF 2024.182

Vestre Landsrets dom af 15. maj 2024, 8. afd., sag BS-49697/2023-VLR
(Torben Geneser, Thomas Klyver og Anne Hedegaard Toft)

A (adv. Mogens Olesen) mod H I/S, E og C (adv. Morten Boe Svendsen)

Tillægsfristen på ét år efter forældelseslovens § 21, stk. 4, ved isoleret bevisoptagelse skulle regnes fra landsrettens kendelse om, at den afgivne skønserklæring ikke kunne tilsidesættes. A's erstatningskrav for skader på sin kvægbestand som følge af nabos sprøjtning var dermed forældet.

Landmanden A anlagde den 24. februar 2022 retssag mod H I/S, E og C (de sagsøgte) med påstand om erstatning for skader på A's kvægbestand som følge af de sagsøgtes sprøjtning henholdsvis 26. august 2016 og 7. september 2016 af deres arealer, der var beliggende syd for A's ejendom. Forud for retssagen havde A den 8. juli 2019 anmodet om isoleret bevisoptagelse med syn og skøn efter retsplejelovens § 343. Skønrapporten fremkom den 4. juni 2020 og konkluderede, at sygdom og dødsfald i A's besætning stammede fra de sagsøgtes sprøjtning med et for dyrene giftigt stof. De sagsøgte indbragte herefter spørgsmålet, om skønrapporten skulle udgå af sagen, for byretten, der den 21. december 2020 traf afgørelse om, at de sagsøgtes anmodning ikke blev taget til følge. De sagsøgte kærede byrettens afgørelse til Vestre Landsret, der den 10. februar 2021 afsagde kendelse om, at skønserklæringen ikke kunne tilsidesættes på grund af inhabilitet. De sagsøgte forsøgte at indbringe landsrettens afslag for Højesteret, men Procesbevillingsnævnet afslog den 25. juni 2021 ansøgningen om kæretilladelse. Under retssagen gjorde A bl.a. gældende, at forældelse tidligst kunne indtræde den 25. juni 2022, dvs. ét år efter tidspunktet for Procesbevillingsnævnets afgørelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 4, mens de sagsøgte gjorde gældende, at forældelse allerede var indtrådt, fordi tillægsfristen på ét år ifølge forældelseslovens § 21, stk. 4, skulle regnes enten fra skønrapportens fremlæggelse den 4. juni 2020 eller fra Vestre Landsrets kendelse den 10. februar 2021. Byretten fandt efter en gennemgang af sagsforløbet, at den almindelige 3-årige forældelsesfrist skulle regnes fra et

tidspunkt, der lå senest primo 2017, og at forældelse dermed ville være indtrådt primo 2020, hvis der ikke forinden havde været fremsat begæring om isoleret bevisoptagelse med syn og skøn. Det afgørende var dermed, hvornår tillægsfristen på ét år efter forældelseslovens § 21, stk. 4, skulle regnes fra. Byretten fandt, at skønssforretningen efter det beskrevne forløb blev afsluttet ved Vestre Landsrets afgørelse af 10. februar 2021, idet der herved efter ordinære retsmidler var truffet endelig afgørelse om skønserklæringens status. Det efterfølgende forløb med de sagsøgtes ansøgning til Procesbevillingsnævnet om kæretilladelse til Højesteret kunne ikke føre til et andet resultat. Byretten fandt herefter, at A's erstatningskrav var forældet ved sagsanlægget den 24. februar 2022, og frifandt derfor de sagsøgte. A ankede byrettens dom til landsretten, der tiltrådte byrettens begrundelse og bemærkede med henvisning til forældelseslovens forarbejder, at tillægsfristen på ét år i forældelseslovens § 21, stk. 4, skulle regnes fra skønssforretningens afslutning, dvs. normalt fra modtagelse af skønsmændens afsluttende erklæring. Landsretten anførte, at skønserklæringen fremkom den 4. juni 2020, og at skønssforretningen måtte anses for afsluttet ved landsrettens kendelse af 10. februar 2021. Efter dette tidspunkt blev der ikke stillet yderligere spørgsmål til skønsmændene, og den omstændighed, at parterne havde taget forbehold om at stille supplerende spørgsmål, kunne ikke bevirke, at tillægsfristen fortsat løb, hvorfor fristen var overskredet, da sagen blev anlagt den 24. februar 2022. Landsretten stadfæstede herefter byrettens dom om frifindelse af de sagsøgte.

RETEN I HOLSTEBRO DOM

afsagt den 20. september 2023

Sag BS-7529/2022-HOL

A

(advokat Mogens Mogensen Olesen)

mod

H I/S

(advokat Ulrik Christrup)

og

E

(advokat Ulrik Christrup)

og

C

(advokat Ulrik Christrup)

Denne afgørelse er truffet af dommer Lasse K. Svensson.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 24. februar 2022.

Sagen drejer sig om erstatningsansvar for skader på sagsøgerens kvægbestand som følge af sagsøgtens sprøjtning af sine arealer beliggende syd for sagsøgerens ejendom henholdsvis den 26. august 2016 og den 7. september 2016.

A har nedlagt følgende påstand: H I/S E
 og C skal til A betale
 456.670,00 kr.

H I/S E og C har
 nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre
 beløb end det påstævnte.

Oplysningerne i sagen

Sagen drejer sig om erstatningsansvar for skader på sagsøgerens kvægbestand som følge af sagsøgtes sprøjtning af sine arealer beliggende syd for sagsøgerens ejendom henholdsvis den 26. august 2016 og den 7. september 2016.

Der er på baggrund af anmodning herom af 8. juli 2019 i medfør af retsplejelovens § 343 afholdt isoleret bevisoptagelse med syn og skøn, hvor skønrapporten fremkom den 4. juni 2020.

Sagsøgte indbragte herefter spørgsmålet, om skønsmændenes besvarelse skulle udgå af sagen, og Retten i Holstebro traf den 21. december 2020 afgørelse om, at denne anmodning ikke blev taget til følge. Retten anførte i den forbindelse, at sagens parter herefter ville have mulighed for at stille supplerende spørgsmål til de udmeldte skønsmænd.

De sagsøgte kærede kendelsen til Vestre Landsret, der den 10. februar 2021 traf afgørelse om, at skønserklæringen ikke kunne tilsidesættes på grund af inhabilitet. Kæremålet blev ikke tillagt opsættende virkning af landsretten.

Denne kendelse blev af de sagsøgte forsøgt indbragt for Højesteret, men Procesbevillingsnævnet meddelte den 25. juni 2021 afslag på kæretilladelse.

Sagsøgers påstand er fremkommet ved en nærmere opgjort tabsopgørelse.

Det kan sammenfattende på baggrund af svarene fra skønserklæringen konkluderes, at sygdom og dødsfald i sagsøgers besætning stammer fra sagsøgtes sprøjtning med et for dyrene giftigt stof.

Sagsøgte har blandt andet støttet frifindelsespåstanden på, at sagen er forældet, og parterne har været enige om at lade dette spørgsmål afgøre forlods og har i den forbindelse afgivet processkrifter herom.

Parternes synspunkter

Sagsøger har vedrørende spørgsmålet om forældelse anført:

” ...

Til støtte for den nedlagte påstand gøres følgende gældende;

Det gøres overordnet gældende, at forældelse tidligst kan indtræde den 25. juni 2022, jf. forældelseslovens § 21, stk. 4. Da sagsøger anlagde sag den 24. februar 2022, er sagsøgers eventuelle krav herefter ikke forældet.

Forældelsesfristen løber som udgangspunkt fra de tidspunkter, hvor de enkelte skader på dyrene er konstateret. Således vil krav på betaling af det værditab, som sagsøger har lidt grundet manglende tilvækst, skulle beregnes fra 1,5 år efter hændelsen. Dette er angivet som værende tidspunktet, hvor tilvæksttabet endeligt kan opgøres, jf. svar på spørgsmål 1 i skønsrapporten af den 4. juni 2020 fremlagt som sagens bilag 1. 3

Forældelseslovens § 21, stk. 4, bestemmer, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter skønsforretningens afslutning, hvis der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler er fremsat begæring om afholdelse af syn og skøn.

I forhold til den tillægsfrist på 1 år til den almindelige forældelse på 3 år, som følger af iværksættelsen af isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn, gøres det gældende, at den foreløbige afbrydelse af forældelsesfristen skal anses for værende afsluttet med Procesbevillingsnævnets afgørelse af 25. juni 2021. Det betyder, at tillægsfristen på 1 år skal beregnes fra den 25. juni 2021.

Til støtte herfor skal for det første gøres gældende, at ordlyden i forældelseslovens § 21, stk. 4 angiver, at forældelsen tidligst indtræder 1 år efter skønsforretningens afslutning. 1 års-fristen er således ikke absolut, men kan, når forholdene taler for det, udvides, således at forældelsen ikke indtræder, selvom der er forløbet mere end 1 år fra skønsforretningens afslutning til sagens anlæg ved domstolene. Desuden er angivet, at skønsforretningens afslutning normalvis anses for at være modtagelse af skønsmændenes afsluttende erklæring. Der henvises eksempel vis til betænkning nr. 1460/2015, side 498 og Bo Von Eyben i Forældelse efter forældelsesloven af 2007, 2. udgave, 2019, side 995.

Der er således ikke i ordlyden eller forarbejderne anledning til at fortolke 1-års-fristen med den virkning, at forældelsen altid løber fra modtagelsen af syn og skønsrapporten, idet modtagelsen af rapporten næppe altid afslutter skønsforretningen. Desuden er det også angivet i ovennævnte forfatters bogs at yderligere spørgsmål kan udskyde begyndelsestidspunktet for 1 -års tillægsfristen.

Sagsøgte har via byret, landsret og med ansøgning om tredjeinstansbevilling til Højesteret forsøgt at få skønsrapporten tilsidesat som ugyldig ved bl.a. argumenter om skønsmændenes

inhabilitet, og hverken sagsøger eller sagsøgte har således haft kendskab til eller viden om, hvorvidt skønsforretningen var afsluttet eller ej. Der har således hersket en uafklaret usikkerhed indtil afgørelsen fra Procesbevillingsnævnet om, hvorvidt sagsøger kunne anvende skønsrapporten i forbindelse med den efterfølgende anlagte retssag.

Havde sagsøger mere end 1 år efter den endelige afgørelse fra Procesbevillingsnævnet anlagt sag, som efter sagsøgers opfattelser er det, som afslutter skønsforretningen i § 21, stk. 4's forstand, med påstand om erstatning overfor sagsøgte, så havde sagen været forældet.

Der henvises også til afgørelse i U.2013.1255 V, hvor meddelelse til retten fra køber af en fast ejendom om, at køberne ikke ville genoptage skønsforretning, afsluttede syn og skønsforretningen i § 21, stk. 4's forstand. Når en sådan meddelelse fra en part i en sag statuerer eller definerer afslutningstidspunktet i forhold til en skønsforretning, vil en afgørelse fra Procesbevillingsnævnet om manglende efterkommelse af tredjeinstansbevilling så meget desto mere gøre det i nærnærværende sag. 4
..."

De sagsøgte har vedrørende forældelse anført:

" ...

1. Forældelsen af sagsøgers eventuelle erstatningskrav mod de sagsøgte begyndte at løbe, da de sagsøgte den 26. august og 7. september 2016 udførte det sprøjtearbejde, som sagsøger gør gældende var årsag til skader på hans besætning, jfr. forældelseslovens § 2, stk. 4.

Forældelsesfristen er 3 år, jfr. forældelseslovens § 3, stk. 1.

Sagsøgers eventuelle erstatningskrav var således forældet, da han den 24. februar 2022 anlagde retssagen mod de sagsøgte, medmindre han inden da havde afbrudt forældelsen af sit eventuelle erstatningskrav.

Som anført nedenfor under pkt. 2 var den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som sagsøgers anmodning om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn måtte have medført, ophørt, da han anlagde retssagen den 24. februar 2022, og hans eventuelle erstatningskrav er derfor forældet.

Sagsøger har i sit processkrift vedrørende forældelse anført, at forældelsen af hans eventuelle erstatningskrav først begyndte at løbe omkring 1 ½ år efter de sagsøgte udførelse af sprøjtearbejdet den 26. august og 7. september 2016, idet han først på dette tidspunkt kunne foretage en endelig opgørelse af sit tab.

Dertil skal de sagsøgte for det første bemærke, at forældelsen af et eventuelt erstatningskrav senest begynder at løbe på det

tidspunkt, hvor de følger, der kræves erstatning for, har vist sig på en sådan måde, at den skadelidte havde rimelig anledning til og mulighed for at rejse et – eventuelt foreløbigt – erstatningskrav, jfr. bemærkningerne til § 2, stk. 4, i forslaget til forældelsesloven.

I den forbindelse skal de sagsøgte henvise til, at sagsøger allerede i 2016 over for de sagsøgte gjorde gældende, at det af de sagsøgte udførte sprøjtearbejde havde medført skader på hans besætning.

De sagsøgte skal for det andet bemærke, at det er uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgers eventuelle erstatningskrav er forældet, om forældelsen først begyndte at løbe i foråret 2018, idet forældelsesfristen er 3 år, og sagsøgers eventuelle erstatningskrav derfor var forældet, da han anlagde retssagen den 24. februar 2022, medmindre han inden da havde afbrudt forældelsen af sit eventuelle erstatningskrav.

Som anført nedenfor var den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som sagsøgers anmodning om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn måtte have medført, ophørt, da han anlagde retssagen den 24. februar 2022, og hans eventuelle erstatningskrav er derfor forældet.

2. Den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som sagsøgers anmodning om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn måtte have medført, ophørte 1 år efter skønsforretningens afslutning.

Skønsforretningens afslutning er tidspunktet for modtagelsen af skønsmændenes erklæring, jfr. bemærkningerne til § 21 i forslaget til forældelsesloven, hvor følgende er anført:

"Tillægsfristen på 1 år regnes fra skønsforretningens afslutning, dvs. normalt fra modtagelse af syns- og skønsmandens afsluttende erklæring."

Skønsmændenes erklæring blev modtaget den 4. juni 2020.

Dette indebærer, at den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som sagsøgers anmodning om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn måtte have medført, var ophørt forud for hans anlæg af retssagen den 24. februar 2022.

Sagsøgers eventuelle erstatningskrav mod de sagsøgte er derfor forældet.

Da afslutningen af skønsforretningen i forældelseslovens § 21, stk. 4's forstand som ovenfor anført er tidspunktet for modtagelsen af skønsmandens erklæring, er det uden betydning, hvornår retten måtte træffe afgørelse om spørgsmål i anledning af skønsmandens erklæring, herunder fastsættelse af skønsmandens honorar og om skønsmandens erklæring skal udgå af sagen. Det er således også uden betydning for, hvornår skønsforretningen må anses for at være afsluttet i forældelseslovens § 21, stk. 4's forstand, at de

sagsøgte kærede rettens afgørelse om fastsættelse af skønsmandens honorar og om, at skønsmændenes erklæring ikke skulle udgå af sagen, og efterfølgende anmodede Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at kære Vestre Landsrets kendelse af 10. februar 2021 til Højesteret.

I den forbindelse skal de sagsøgte også henvise til, at ansøgningen om tilladelse til at kære Vestre Landsrets kendelse ikke havde opsættende virkning.

De sagsøgte gør opmærksom på, at såfremt det måtte blive lagt til grund, at skønsforretningens afslutning var tidspunktet for Vestre Landsrets kendelse af 10. februar 2021, da vil indstævntes eventuelle erstatningskrav være forældet, idet retssagen først blev anlagt den 24. februar 2022.

For så vidt angår det af sagsøger i sit processkrift vedrørende forældelse anførte vedrørende ordlyden af forældelseslovens § 21, stk. 4, gør de sagsøgte opmærksom på, at baggrunden for, at det i bestemmelsen er anført *"indtræder forældelse tidligst 1 år efter skønsforretningens afslutning"*, er, at hvis den almindelige forældelsesfrist fører til, at forældelse indtræder på et senere tidspunkt, end hvad der ville følge af tillægsfristen i § 21, stk. 4, da er det den almindelige forældelsesfrist, der gælder, jfr. bemærkningerne til §§ 20 – 22 i forslaget til forældelsesloven.

Forældelseslovens § 21, stk. 4, giver således ikke hjemmel til at anse et eventuelt erstatningskrav for ikke at være forældet, såfremt der er gået mere end 1 år efter afslutningen af skønsforretningen, og den almindelige forældelsesfrist er udløbet, således som det er tilfældet i nærværende sag.

For så vidt angår U.2013.1255.V, som sagsøger har henvist til i sit processkrift vedrørende forældelse, skal de sagsøgte bemærke, at det, som den pågældende dom viser, er, at såfremt en sag om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn hæves forud for, at skønsmanden har afgivet erklæring, og tidspunktet for skønsmandens erklæring således ikke kan tjene som tidspunktet for skønsforretningens afslutning, da må skønsforretningen anses for afsluttet allerede på det tidspunkt, hvor syn og skønsrekvirenten hævdede sagen om isoleret bevisoptagelse i form af syn og skøn.

..."

Rettens begrundelse og resultat

Det følger af forældelseslovens § 3, stk. 1, at forældelsesfristen er 3 år, og af forældelseslovens § 2, stk. 4, fremgår det, at for fordringer på erstatning eller godtgørelse for skade forvoldt uden for kontraktforhold regnes forældelsesfristen fra tidspunktet for skadens indtræden.

Hvor der er foretaget isoleret bevisoptagelse i form af udarbejdelse af syn og skøn, fremgår det endvidere af forældelseslovens § 21, stk. 4, at hvis der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler er fremsat begæring om afholdelse af syn og skøn, indtræder forældelse tidligst 1 år efter skønsforrettningens afslutning.

Det antages om forældelsesfristens § 2, stk. 4, at hvis den skadegørende handling ikke umiddelbart resulterer i en konstaterbar skade, løber fristen fra det tidspunkt, hvor der har vist sig sådanne skadelige følger, at skadelidte havde rimelig anledning til at rejse (eventuelt foreløbigt) erstatningskrav.

Det fremgår af sagens oplysninger, at der tidligt efter den skadevoldende omstændighed manifesterede sig en mistanke hos sagsøger om baggrunden for sygdom og dødelighed i besætningen. Det fremgår således af sagen, jf. Dyr lægerne Kronborg ApS' Tidslinje om forløbet hos ^A (Bilag 6), at ^A i forbindelse med den anden sprøjtning fik mistanke om, at sagsøgttes sprøjtning kunne være årsag til problemer i besætningen, og allerede medio september 2016 udtog sagsøger græsprøver. Det fremgår videre, at dyrlæge Jørn Erri den 10. oktober 2016 blev tilkaldt til besætningen for at give en second opinion vedrørende forgiftning, og at samme dyrlæge den 15. november 2016 igen kom til stede for at gennemgå besætningen. Der er herefter beskrevet forskellige problemer i besætningen, herunder også med nyfødte kalve, frem til januar 2018. Retten finder på den baggrund henset til sagsøgers handlinger i den forbindelse ultimo 2016 og primo 2017, at den almindelige 3-årige forældelsesfrist skal beregnes fra et tidspunkt, der ligger senest primo 2017. Forældelse i medfør af den almindelige 3-årige forældelsesfrist ville derfor være indtrådt primo 2020, hvis der ikke havde været fremsat begæring om isoleret bevisoptagelse med syn og skøn inden da.

Efter det ovenfor anførte, medfører den fremsatte begæring om isoleret bevisoptagelse i medfør af retsplejelovens § 343 inden udløbet af den 3-årige forældelsesfrist, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter skønsforrettningens afslutning efter forældelseslovens § 21, stk. 4. Tvisten vedrørende forældelse vedrører således navnlig fra hvilket tidspunkt, dette 1-årige tillæg til forældelsesfristen skal regnes fra.

Det antages som udgangspunkt med baggrund i Betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, s. 498, at skønsforrettningens afslutning udgøres af modtagelsen af syns- og skønsmandens erklæring. Det antages, at hvis der afholdes retsmøde til afhjemling af skønsforrettningen, begynder fristen dog formentlig først at løbe fra mødets afholdelse, og hvis der efterfølgende stilles supplerende spørgsmål til skønsmanden, vil dette som udgangspunkt udskyde begyndelsen af 1-års fristen, til svar herpå foreligger.

Retten finder, at skønsforretningen efter det beskrevne forløb blev afsluttet ved Vestre Landsrets kendelse af 10. februar 2021, der stadfæstede Retten i Holstebros afgørelse af 21. december 2020, hvorved det blev bestemt, at skønserklæringen ikke skulle udgå af sagen, og hvorved der blev givet parterne mulighed for at stille supplerende spørgsmål til skønsmændene. Herved var der efter ordinære retsmidler truffet endelig afgørelse om skønserklæringens status, og retten finder ikke, at det efterfølgende forløb med de sagsøgtes ansøgning til Procesbevillingsnævnet om kærretilladelse til Højesteret kan føre til et andet resultat.

Retten finder herefter, at kravet i sagen var forældet ved sagens anlæg den 24. februar 2022, og på den baggrund tages de sagsøgtes påstand om frifindelse til følge.

Efter sagens resultat skal sagsøgeren, ^A betale
sagsomkostninger til sagsøgte, ^{H I/S} ved ejerne ^E
og ^C

Sagsomkostningerne fastsættes til 45.000 kr. til dækning af udgifter til advokat samt 26.750 kr. til dækning af sagsøgtes udgifter til afholdelse af syn og skøn, i alt 71.750 kr. Der er vedrørende udgifterne til advokat navnlig lagt vægt på sagens værdi og forløb, herunder at sagen er afgjort efter forhandling vedrørende forældelse på skriftligt grundlag samt på den omstændighed, at der er blevet afholdt syn og skøn. ^{H I/S} er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET

^{H I/S} ved ejerne ^E og ^C
frifindes.

^A skal inden 14 dage i sagsomkostninger til ^{H I/S}
ved ejerne ^E og ^C betale 71.750 kr.

Sagsomkostningerne forrentes i medfør af rentelovens § 8 a.

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 15. maj 2024

Sag BS-49697/2023-VLR
(8. afdeling)

A
(advokat Mogens Olesen)

mod

H I/S
(advokat Morten Boe Svendsen)

og

E
(advokat Morten Boe Svendsen)

og

C
(advokat Morten Boe Svendsen)

Retten i Holstebro har den 20. september 2023 afsagt dom i 1. instans (sag BS-7529/2022-HOL).

Landsdommerne Torben Geneser, Thomas Klyver og Anne Hedegaard Toft har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten,	A	har gentaget sin påstand for byretten om, at
indstævnte,	H I/S	ved ejerne E og C

, skal betale ham 456.670 kr. med procesrente fra sagens anlæg den 24. februar 2022.

H I/S ved E og C
har påstået dommen stadfæstet.

Landsretten har udskilt spørgsmålet om forældelse til særskilt behandling og afgørelse på skriftligt grundlag, jf. retsplejeloven § 387, stk. 1.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

A har gjort gældende, at hans krav ikke er forældet.

H I/S ved E og C
har gjort gældende, at kravet er forældet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten er enig i byrettens begrundelse og resultat. Det, der er anført for landsretten, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at tillægsfristen på 1 år i forældelseslovens § 21, stk. 4, regnes fra skønsforretningens afslutning, dvs. normalt fra modtagelse af skønsmændens afsluttende erklæring, jf. betænkning nr. 1460/2005, side 496, og bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget (LFF 2007-02-28 nr. 165). Skønserklæringen fremkom den 4. juni 2020, og skønsforretningen må anses for afsluttet ved landsrettens kendelse af 10. februar 2021. Efter at landsretten havde truffet afgørelse, blev der ikke stillet yderligere spørgsmål til skønsmændene, og den omstændighed, at parterne havde taget forbehold om at stille supplerende spørgsmål, kan ikke bevirke, at tillægsfristen fortsat løb, da sagen blev anlagt den 24. februar 2022.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 25.000 kr. til H I/S ved E og C til dækning af udgifter til advokatbistand ekskl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet taget hensyn til ankesagens omfang og forløb, herunder navnlig at spørgsmålet om forældelse har været udskilt til særskilt behandling og afgørelse på skriftligt grundlag.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal inden 14 dage betale
25.000 kr. til H I/S ved E og C
Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.